

Nieuw!

De Franse droom

Hoe het begon

Suzanne (43) besloot samen met echtgenoot Hans (39) en dochter Feline (5) Hans' droom te verwezenlijken: het bouwen en verhuren van ecologische vakantiehuisjes in Zuid-Frankrijk. Nu, drie jaar en anderhalf strohuis later, moeten ze de coronacrisis zien te overleven. En vraagt Suzanne zich geregeld af of zij kan aarden in een aarden huis in *the middle of nowhere*...

Met de klok mee: het Franse leven met rode wijn en kaasjes; eindeloos wandelen in de bossen; de kerstboom viel iets groter uit; mijn 'kantoor' in november!

“Het is 2010. “Ik zou wel een tijdje in het buitenland willen wonen. In Frankrijk, ergens midden in de natuur.” Verbaasd kijk ik Hans aan. De man met wie ik nu drie jaar samen ben, heeft zijn jeugd in een ieniemienie dorpje aan de Noord-Hollandse kust doorgebracht om vervolgens op zijn achttiende naar Amsterdam te vluchten. ‘De mooiste stad van de wereld,’ meldde hij me tijdens onze eerste ontmoeting. “Jij houdt toch ook van Frankrijk?” vraagt hij me nu. Ik heb weliswaar mooie herinneringen aan de Franse kampeervakanties uit mijn jeugd, maar voor mij is er op vakantie gaan genoeg. Als in: ik houd van dropjes, maar begin niet direct een eigen dropfabriek. Voorzichtig zeg ik dus: “Iedereen houdt van

Het ‘vakantiehuisje’ blijkt een soort mini-villa op een vakantiepark, even buiten het dorpje Cuxac-Cabardès. Met een huiskamer waarin je kunt rolschaatsen, ligbad, ruime slaapkamer en een enorm terras met uitzicht op de vallei, waar je op heldere avonden alle lichtjes van Carcassonne ziet. Er staan zo’n twintig huisjes, gekocht door Nederlanders, Engelsen en Fransen als tweede huis.

Tijd en rust

De eerste avond vieren we met een glas Franse wijn op het terras, starend naar de lichtjes. Je zou er bijna van tot rust komen... Het idee om naar Frankrijk te vertrekken is natuurlijk niet alleen bedoeld om te ontdekken of we hier zouden kunnen wonen, maar ook om tijd voor onszelf en elkaar te maken. In Nederland werkt Hans als kok. Het is geweldig als je man goed kan koken, maar dat betekent dat jij de hele week alleen eet, terwijl hij voor andere vrouwen de sterren van de hemel kookt. Ik lig meestal al in bed als hij thuiskomt

‘Daar zitten we dan, alleen op onze berg en behoorlijk op elkaars lip. Dus zit ik nu in de logeerkamer kerstversiering te knutselen’

Frankrijk in de zomermaanden...” Ik laat een veelbetekenende stilte vallen. Twee weken later zitten we bij een familielid mét een Frans vakantiehuisje. Daar wordt het plan beklonken om een winter in Zuid-Frankrijk door te brengen. Oktober 2011 is het zo ver. We nemen met een knalfeest afscheid van vrienden en familie om een half jaar in de verlatenheid boven Carcassonne te gaan wonen.

en ben vertrokken voor hij opstaat. Hier hebben we tijd om uitgebreid samen te koken en te eten. We maken jam, bakken brood, proberen zelf kaas te maken... Terwijl Hans makreel rookt met earl grey thee, bak ik appeltaartjes van in het wild geplukte appels. Op de achtergrond klinkt radio Nostalgie: The Beatles, Abba en Queen, maar vooral veel bekend klinkende ‘chansons’, zodat wij de hits van André Hazes nu in ‘t Frans kunnen meezingen. Ons tijdelijke huis ligt midden in een bosgebied met uitzicht op de Pyreneeën, tussen Middellandse zee en Atlantische

ocean. Welke kant je ook op rijdt, het is er prachtig. We wandelen urenlang en rapen walnoten, hazelnoten en kastanjes en plukken eekhoorntjesbrood voor bij de zelfgemaakte pasta.

Verder is er, qua vertier, niet zo veel te doen. De eerstvolgende kledingwinkel is bijvoorbeeld een halfuur verderop. Het dorpje ligt op nog geen 5 kilometer. Dat klinkt als een leuke ochtendwandeling voor die croissant, maar het ligt ruim 200 meter lager. Heen met de mountainbike ben je er in tien minuten; de terugweg echter... Probeer maar eens een stukje berg van 16% op te fietsen zonder de genen van Tom Dumoulin en met een stokbrood gemeen prikkend in je rug. Ik vertik om met de auto te gaan, maar dat betekent wel dat we uitgehongerd thuis komen of dat die croissants vaker niet dan wel onze keuken halen. De Fransen snappen niet dat wij zo moeilijk doen, die pakken zelfs voor het weggooien van de vuilniszak hun auto. Wij gebruiken die auto ook om rondjes te rijden door de omgeving. Op zoek naar mooie plaatsjes en huisjes, terwijl we wegdromen dat we hier misschien wel gaan wonen en hevige discussies voeren over hoe we dat willen invullen. We leren al snel dat we niet zo afgelegen willen wonen. Hoe fijn die rust misschien is, na Amsterdam vind ik de overgang wel heel heftig. Hier op het park wonen, naast ons, alleen twee bejaarde stellen en ook het dorpje beneden heeft veel dichte luiken in de wintermaanden. November vliegt voorbij en dan is het december, een maand die we het liefst met familie en vrienden viëren. Daar zitten we dan, alleen op onze berg en behoorlijk op elkaars lip.

Zo’n grote huiskamer met open keuken is leuk, maar je bent de hele tijd in dezelfde ruimte. Dan wordt de ander ook degene op wie je je slechte humeur afreageert. Dus zit ik nu in de logeerkamer kerstversiering te knutselen. Hans is thuisgekomen met een kerstboom die wat groter blijkt uitgevallen dan ik in Nederland had bedacht: mijn tien meegebrachte kerstballen vallen een beetje in het niet. We downloaden 200 kerstsongs en wentelen ons in de feestmaand. Maar god, wat is het eenzaam. Stel je voor dat je al een week lang alleen je eigen man hebt gesproken... En wat ben ik uitgepraat na twee maanden. Hans start ondertussen naar foto’s van een huisje dat we gezien hebben en dat we charmant vinden. En het is betaalbaar, ligt vlakbij een leuk dorpje en... en... en... het is eigenlijk té leuk, maar ik vind het doodeng. Waarom willen wij niet gewoon een huisje in Almere met 1,7 kind en een kat? Dit klinkt allemaal als een groot avontuur, maar ben ik eigenlijk wel zo avontuurlijk?

Volgende keer:

Een ijskoude winter, op pad met een makelaar en weer terug in Nederland.